

El tramvia de l'estètica de Colau i De Blasio

Fa un any, per aquestes dates, l'alcalde de Nova York Bill de Blasio va ser el convidat estrella al meu *aufwurf*, la tradicional cerimònia jueva en honor del nuvi. Davant l'elit política jueva del Partit Demòcrata de Nova York, De Blasio va aprofitar l'ocasió per promocionar el seu ambiciós pla d'habitatge públic per a la ciutat. No debades, aquest va ser el seu projecte bandera en les passades eleccions municipals, que va guanyar confortablement. Amb tot, l'any passat ja es començava a intuir la fallida del pla d'habitatge públic de De Blasio. El governador de l'estat de Nova York, Andrew Cuomo –també demòcrata–, n'ha estat un dels enemics més aferrissats, fins al punt de legislar en contra del pla i de les seves partides econòmiques. Durant el meu *aufwurf*, De Blasio va fer una defensa vehement del seu pla, amb dards punyents contra Cuomo.

Malgrat els esforços de l'alcalde, el governador Cuomo ha guanyat la partida i el projecte d'habitatge públic està pràcticament mort. Després d'anys, esperances i milions de dòlars cremats en la creació del parc d'habitatge públic més gran d'ençà de la Segona Guerra Mundial, De Blasio ha hagut de trobar un substitut efectiu i vistós: el projecte de tramvia a la façana fluvial de parts de Brooklyn i Queens. Encara que sigui un projecte de dimensions considerables, es tracta d'una maniobra de tranquil·litat: no és un projecte que pugui generar grans oposicions polítiques, no depèn de legislació i fons externs a la ciutat, i plau tant a votants com a pro-

motors immobiliaris. Quan l'agenda social d'un polític entra en via morta i no té capacitat de fer canvis reals, una infraestructura sempre salva els mobles i ofereix bones fotografies electoralistes.

La història de De Blasio i Nova York és, certament, una història política habitual. Avui aquesta mateixa història ressona amb força a Barcelona.

Quan un ajuntament que es fa dir d'esquerres no pot executar el canvi real ètic transformador, ha de recórrer a l'estètica de la il·lusió, de nuls efectes pràctics però sempre molt vistosa. El mercat immobiliari barceloní, com explicava fa pocs dies l'ARA, s'encamina tímidament a imitar les bombolles de luxe immobiliari d'altres metròpolis globals. Aquestes bombolles són un autèntic càncer social per a l'habitatge d'una ciutat que no vol entrar en l'espiral de les desi-

BORJA VILALLONGA

HISTORIADOR

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

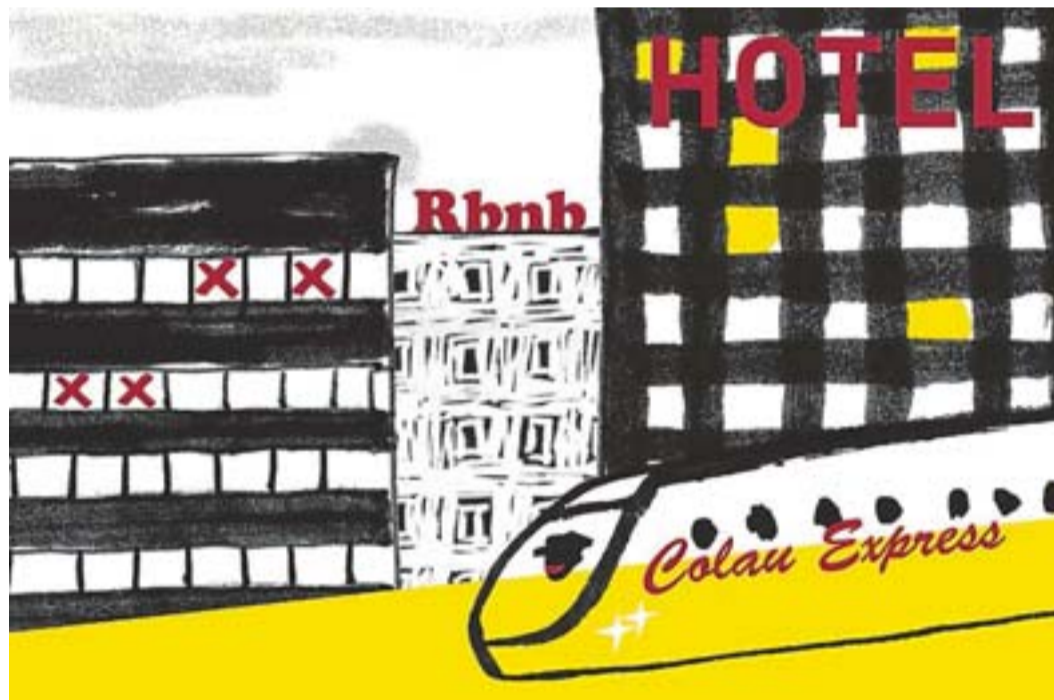
gualtats urbanes. La resposta de Colau no ha estat un ambiciós pla d'habitatge públic i social. En realitat, és un modest increment del parc públic disponible, que el mateix Xavier Trias podria haver signat. Colau no s'arriscarà a començar un projecte que no pugui executar tranquil·lament. Atès que l'habitatge és un terreny complicat, el tramvia per la Diagonal apareix com un projecte estètic, ben plausible. Com amb De Blasio, el tramvia salva la incapacitat política transformadora de Colau.

L'esterilitat i l'aparent divisió que crea el tramvia per la Diagonal és una excel·lent maniobra de màrqueting de Colau. Pot criticar els partits de dretes per rebutjar-lo, alhora que força la Generalitat de Catalunya a garantir-ne el finançament. Fins i tot ha tingut l'habilitat d'incorporar el convergent Pere Macias per a qües-

tions tècniques. No seré jo, de cap manera, qui critiqui un projecte de tramvia, amb la meua experiència passada amb el fallit tramvia de Girona. Però el tramvia és només una excusa política. Colau governa tant amb Iniciativa, com amb Esquerra, com amb el PSC. La seva agenda política no solament ve condicionada per un govern en minoria, sinó per uns pactes de govern que són reedicions estètiques pretèrites: si Colau realment volgués un canvi estaria oferint alguna política o projecte substancial a la CUP. Semblantment, la mateixa Colau podria liderar la transformació social del parc d'habitatge de Barcelona. Fins i tot en la moratòria turística, Colau s'ha arriscat poc: Barcelona continua amb el risc de convertir-se en Venècia i ser una ciutat només per a turistes.

Com De Blasio a Nova York, en comptes de contribuir a nodrir un debat artificial –el del tramvia–, cal contribuir a mantenir viu el problema de l'accés a l'habitatge. Barcelona necessita habitatge assequible. Hi ha molts models a explorar que van fins i tot més enllà de la iniciativa pública –si és que aquest és el problema de fons–. L'habitatge hauria de ser el gran eix del govern Colau. Caldria abocar tota la nostra pressió política sobre l'alcaldesa en aquesta qüestió i impedir que ella i la seva ferralla estètica, socialment inòcua, continuïn marcant l'agenda política municipal de Barcelona.

Sortosament, Nova York i Barcelona no tenen gaire res en comú: només uns hàbils alcaldes en l'estètica de la il·lusió.

ARIANNE FABER

Quan l'agenda social d'un polític no té capacitat de fer canvis reals, una infraestructura sempre salva els mobles

El mercat immobiliari barceloní s'encamina tímidament a imitar les bombolles de luxe d'altres metròpolis globals

Com ens hem de veure, Meritxell Batet

❖ Un dels poemes més importants de Gabriel Ferrater es titula *In memoriam*, i dins la seva llarga extensió conté un fragment que recorda un industrial de Reus a qui, en plena Guerra Civil, se l'enduen a matar. Es dona la circumstància, però, que el conductor del camió que se'ls emporta, a ell i altres convictes, havia estat un empleat d'aquest industrial. I, quan arriba el moment fatal d'haver de baixar del camió per enfrontar-se a l'escamot, l'industrial toca l'espatlla del xofer i li diu, bonhomí: "Ja ho veus, Tonet, com ens hem de veure".

❖ Em consta que la meua bona amiga Meritxell Batet, flamant candidata pel PSC a les ja inevitables noves eleccions espanyoles del dia 26 de juny, és una persona culta que sens dubte ha llegit aquest poema i de ben segur que el recorda. I m'alegro de debò de la seva carre-

ra més que fulgurant al capdavant del socialisme català, però escoltant i llegint les seves declaracions com a tal no em puc estar de somriure recordant aquesta escena ferrateriana i com els pot escaure a alguns companys de formació de la Meritxell, com ara la defenestrada Carme Chacón o el taxativament refusat Carles Martí. Com solien repetir en aquella pel·lícula sobre éssers suposadament immortals, la lluita és a vida o mort i només en pot quedar un. O una, sobretot si és la cap d'estudis del seu partit i un dels principals col·laboradors del seu líder, un home que es diu Pedro Sánchez i que s'ha singularitzat per la seva capacitat de dir moltes coses sense gaire sentit però en un to molt solemne.

SEBASTIÀ ALZAMORA

ESCRIPTOR

Em temo que el menú del convit del juny, les eleccions, serà de mal pair

❖ Està molt bé i això és el que tenim al menú del convit del juny, que em temo que serà de mal pair, tot i que això ja ho anirem veient sobre la marxa. Ara bé, he d'admetre que em criden l'atenció les paraules de Meritxell Batet quan afirma, ahir mateix al matí al programa de Mònica Terribas,

que l'acord del PSOE amb Ciutadans tenia data de caducitat també a partir del mateix dia d'ahir, en què es va esgotar la legislatura més curta i ridícula de la democràcia espanyola, i que a partir d'aquí ja ens en podem oblidar. Si no ho recordo malament, el sudit líder Pedro Sánchez va qualificar no fa gaire l'acord de govern amb Albert Rivera i els seus com a "històric", però es devia referir al fet que ja

havia passat a la història abans de fer-se efectiu en qualsevol aspecte. Sigui com vulgui, la història, en qualsevol cas, ha durat poc i ha anat malament, però d'això en deuen tenir la culpa els nacionalistes, el Pablo Iglesias o la mare Teresa de Calcuta.

❖ Ja dic que tot plegat està molt bé i que comunico la meua enhorabona, però em sembla que algun o alguna camarada socialista deu tenir ganes, si en sabessin, de citar Gabriel Ferrater per poder dir "Ja ho veus, Meritxell, com ens hem de veure". Ah, però qui en sap de poesia dins el seu grup parlamentari és la senyora Batet, i de moment li està sortint tota la jugada en rima consonant. Els aficionats al gènere líric, d'aquí al 26 de juny, estarem expectants, perquè no cada dia es produeixen obres d'aquesta magnitud.